

ΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Παρατηρήσεις εις έκδεδομένα Ἀττικά ψηφίσματα
(2ο τεύχος)

Στὸ 2ο τεύχος τῶν *Παρατηρήσεων εις έκδεδομένα Ἀττικά ψηφίσματα* περιλαμβάνονται τὰ ψηφίσματα *IG II²* 31, 32 καὶ 33.

Οἱ ἀριθμοὶ τῶν 10' μὲ ἔντονα (μαῦρα) στοιχεῖα δηλώνουν τοὺς στίχους τῆς ἐπιγραφῆς.

***IG II²* 31. Τιμαὶ Ἐβρυζέλιδος βασιλέως τῶν Ὀδρουσῶν (386/5 π.Χ.).**

Πρβλ. M. N. Tod, *A Selection of Greek Historical Inscriptions*, II. *From 403 to 323 B.C.*, Oxford 1948, 117.

2/3 [...5...].ίς] *IG II²*. Ἦλεγξα κατ' ἐπανάληψιν τὸν λίθο· ἐπίσης τὸν Φεβρουάριο τοῦ 2006 χάρις στὴν προθυμία τοῦ φίλου Charles Crowther ὑπευθύνου τοῦ *Centre for the Study of Ancient Documents* τοῦ Πανεπιστήμιου τῆς Ὁξφόρδης ἢ Γεωργία Μαλούχου καὶ ἐγὼ εἶχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐλέγξωμε ἔκτυπο ποὺ φυλάσσεται ἐκεῖ. Ὁ ἔλεγχος ἀπέδωσε τὴν ἐξῆς ἀνάγνωσις: [...5...].η[ίς]. Ἡ σχεδὸν ἀσφαλῆς συμπλήρωσις [Ἐρεχθ]η[ίς] ὑποδεικνύει ὅτι καὶ τὸ ἔτος 386/5 ὁ ἐπιστάτης ἀνήκει στὴν πρυτανεύουσα φυλὴ, καὶ δὲν ἔχει ἀντικατασταθῆ ἀπὸ τὸν θεσμό τῶν προέδρων· γιὰ τὸ ζήτημα βλ. D. M. Lewis, *BSA* 49 (1954) 31-34.

12-14 [κ]α[ι] στῆσ]αι [ἐ]ς στήλην ἀναγρ[άψαντ]-
α τὸν γραμ[μ]ατέ[α] τῆς βολῆς τὰ ἐψ[ηφισμ]-
ένα (ἐν ἀ)[κ]ρ[οπό]λ[ει].

Ἦλεγχος τοῦ λίθου ἀπέδωσε τὰ ἐξῆς:

καὶ [στῆσ]αι [ἐ]ς στήλην ἀναγρ[άψαντ]-
α τὸν γραμ[μ]ατέα τῆς βολῆς τὰ ἐψ[ηφισμ]-
ένα [τ]ῶ[ι] δῆ]μωι·

13/14 τὰ ἐψ[ηφισμ] | ένα [τ]ῶ[ι] δῆ]μωι· πρβλ. τὸν στίχ. 18-19: οἴτινες ἀπαγγελδοσι πρ[ὸς] Ἐβ[ρ]υζέλιμ[ι]ν τ[ᾶ] ἐψηφισμένα τῶι δ[ῆ]μ[ω]ι· ἐπίσης *IG II²* 43 A.93-94. Εἶναι ἀξιοπεριεργὸ ὅτι παρὰ τὴν ἀναγραφή τοῦ ἀπαρεμφάτου στήσαι παραλείπεται ὁ τόπος ἰδρύσεως τῆς στήλης· δὲν γνωρίζω ἄλλη περίπτωση.

19-21 [ἀπ]-
αγ[γελδοσι] δέ] κ[αί] περὶ τῶν νεῶν [τ]ῶ[ν] περ]-
ὶ Πλ[. . . 5 . . . καί] περὶ τῶν ἄλλων ὧ[ν] α[ἰ]τῶσ]-
ιν οἱ πρέσβ[ε]ς...

Τὸ κείμενο δίδεται κατὰ τὴν μεταγραφὴν τοῦ Koehler, τὴν ὁποία καὶ ἀκολούθησε ὁ Kirchner. Ὁ Hoeck, *Hermes* 26 (1891) 453ff., ἐπρότεινε [περ]ιπλ[εοσῶν]· τὴν πρότασή του

δέχθηκε ο P. Foucart, *Les Athéniens dans le Chersonèse de Thrace au IVe siècle*, Paris 1909, 4ff. Ο Dittenberger, *Syll.*² 76, απέρριψε την συμπλήρωση, διότι έθεώρησε ότι ή έννοια του περιπλεῖν δέν ταιριάζει στην περίπτωση και ότι τὰ Πλ[...5...] άνήκουν σέ κάποιον τόπο στην έγγυς περιοχή. Ο Tod όμως, ό.π., σελ. 48, σημειώνει στο κριτικό υπόμνημα (στίχ. 20/21): «Hoeck restored, perhaps rightly, [περ]||πλ[εουσῶν]». Τὰ σωζόμενα στον λίθο βεβαιώνουν την συμπλήρωση του Hoeck:

[ἀπ]-

αγγε[λ]ῶσι δέ καί περὶ τῶν νεῶν [τ]ῶ[ν περ]-
 ιπλεο[σ]ῶν καί περὶ τῶν ἄλλων ὧ[ν] λ[έγοσ]-
 ιν οἱ πρέσβες...

Βεβαίως δέν δηλοῦται ευθέως ό τόπος όπου περιέπλεαν τὰ πλοῖα, αλλά προκύπτει έμμέσως από τὸ υπόλοιπο κείμενο ότι περιπολοῦσαν στὰ παράλια τῆς Θρακικῆς επικράτειας του Έβρυζέλμιδος: πρβλ. Θουκ. 3,19.2: Ὁ δέ (sc. Λυσικλῆς) ἄλλα τε ἠργυρολόγει καί περιέπλει, καί τῆς Καρίας ἐκ Μουσῆντος ἀναβάς διὰ τοῦ Μαιάνδρου πεδίου μέχρι τοῦ Σανδίου λόφου... αὐτός τε διαφθείρεται καί τῆς ἄλλης στρατιᾶς πολλοί. Ξεν. Έλλ. 1,1.12: ...αὐτός (sc. Ἀλκιβιάδης) μέν πεζῆ ἦλθεν εἰς Σηστόν, τὰς δέ ναῦς περιπλεῖν ἐκέλευσεν.

21/2 α[ιτῶσ]||ιν IG· την συμπλήρωση έπρότεινε ο Wilamowitz, αλλά τὸ τελευταῖο σωζόμενο γράμμα στον λίθο εἶναι Λ· πρέπει λοιπὸν νὰ συμπληρώσωμε λ[έγοσ]ιν, ὅπως ἤδη εἶχε προτείνει ο πρώτος εκδότης Λόλλιγκ στο *Δελτ. Αρχ.* 1889, 203 κέ., και ο Dittenberger στις *Syll.*² 76.

21-24 Ἄγνωστον εἶναι ποιὰ ἀκριβῶς αἰτήματα σχετικῶς μετὰ τὰ περιπολοῦντα πλοῖα τῶν Αθηναίων προέβαλε διὰ τῶν πρέσβεῶν του ο Έβρύζελμις και ποιὰ ἦταν ή ἀπάντηση τῶν Αθηναίων διὰ τῶν τριῶν εκλεγμένων συμπολιτῶν που ἀπεστάλησαν στον Έβρύζελμιν (στίχ. 20-12). Ἄραγε ἐζήτησε νὰ παραμείνουν ἢ νὰ φύγουν; Η παρουσία τῶν πλοίων ὑποδεικνύει ότι παρὰ την μόλις πρὸ ἔτους από την ἔγκριση του ψηφίσματος συμφωνηθεῖσα Ἀντακίδειον εἰρήνη οἱ Αθηναῖοι δέν εἶχαν παύσει ὀλοσχερῶς την δράση των τουλάχιστον στην περιοχή τῶν παραλίων τῆς Θράκης.

IG II² 32. Τιμαί Αρχωνίδου και Δήμωνος (385/4 π.Χ.). Τὰ δύο θραύσματα (a και b) του ψηφίσματος συνέδεσε ο Adolf Wilhelm, *Anz.Ak.Wien* 1911, 176-179 (*Kleine Schriften* I 2, 29-32). Τὸ ψήφισμα ἀπέδωσε στον 5ο αἰ. ο David Lewis, *IG I³ 228*, διότι στους στίχους 9-14 περιέχει ὄρους που ἦσαν ἐν ισχύι σέ μία ἐποχή, κατὰ την ὁποία ή πόλις τῶν Αθηνῶν ἦταν ἀκόμη ἡγεμονία. Πάντως χαράχθηκε σέ στήλη για πρώτη φορά τὸ 385/4, βλ. τους στίχ. 8-10.

Ὁ ἔλεγχος τῶν δύο θραυσμάτων ἔδειξε ότι δέν μπορεί νὰ άνήκουν στην ἴδια στήλη, διότι τὸ πρώτο εἶναι ἀπὸ λευκό (πεντελικό;) μάρμαρο, τὸ δεύτερο ἀπὸ νησιωτικὸ μᾶλλον. Ακολουθῶς τὸ θρ. a χρονολογεῖται ἀκριβῶς στο ἔτος 385/4 λόγω τῆς ἀναγραφῆς του ὀνόματος του ἄρχοντος Δεξιθέου στον 1ο στίχο. Τὸ θρ. b άνήκει στον 5ο αἰ. και χαράχθηκε (ἢ ἐπαναχαράχθηκε) σέ στήλη στον 4ο αἰ., ἐφ' ὅσον εὑσταθῆ ἢ συμπλήρωση του ὀνόματος του γραμματεῶς ([Φιλό]ξενο[ς]) στον στίχ. 20 του θρ. b και ταυτίζεται πρὸς εκείνον του 385/4 π.Χ.

IG II² 33. Ψήφισμα ὑπὲρ Θασίων φυγάδων.

Πρβλ. M. J. Osborne, *Naturalization in Athens*, II, Brussel 1982, 49-50.

Στὸ ψήφισμα μεταξύ ἄλλων ἀναγράφεται (στίχ. 7-8) ὅτι ἡ χορηγούμενη ἀτέλεια δίδεται στοὺς Θασίους κατὰ τοὺς ὅρους ποὺ ἐδόθη καὶ στοὺς Μαντινεῖς. Ἡ ἐπιγραφή δὲν χρονολογεῖται ἀκριβῶς. Χρονικὴ ἔνδειξη κατὰ τὸν Wilhelm συνιστᾷ ἀφ' ἑνὸς ἡ μνεῖα τῶν Μαντινέων φυγάδων, τῶν ὁποίων ἡ πόλις¹ διελύθη ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους, βλ. Ξεν. Ἑλλ. 5,2.7: ἐκ δὲ τούτου καθηρέθη μὲν τὸ τεῖχος, διωκίσθη δ' ἡ Μαντινεία τετραχῆ, καθάπερ τὸ ἀρχαῖον ᾤκουν. Ἀφ' ἑτέρου χωρίον τοῦ Δημοσθένους, ὅπου ὁ ρήτωρ κάμνει λόγο περι τοῦ Ἐκφάντου,² ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς συντρόφους του βοήθησε τὸν Θρασύβουλο νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν δημοκρατία στὴν Θάσο καὶ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν Ἀθηναίων,³ βλ. πρὸς *Λεπτίνην* (20) 59-60: τοῦτο μὲν τοίνυν Θασίους τοὺς μετ' Ἐκφάντου πῶς οὐκ ἀδικήσετε, ἐὰν ἀφαιρήσθε τὴν ἀτέλειαν, οἱ παραδόντες ὑμῖν Θάσον καὶ τὴν Λακεδαιμονίων φρουρὰν μεθ' ὄπλων ἐκβαλόντες καὶ Θρασύβουλον εἰσαγαγόντες καὶ παρασχόντες φίλην ὑμῖν τὴν αὐτῶν πατρίδα αἴτιοι τοῦ γενέσθαι σύμμαχον τὸν περὶ Θράκην τόπον ὑμῖν ἐγένοντο; (Ἐν συνεχείᾳ ὁ ρήτωρ μνημονεύει ἀντιστοίχως τοὺς Βυζαντίους Ἀρχέβιον καὶ Ἡρακλείδην ποὺ παρέδωσαν τὴν πόλιν τοὺς στὸν Θρασύβουλο καὶ ἔγιναν αἴτιοι νὰ ἀποκτήσῃ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἑλλησπόντου οἱ Ἀθηναῖοι.) ὦν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μετὰ ταῦτ' ἐκπεσόντων ἐψηφίσασθ' ἅπερ, οἶμαι, φεύγουσιν εὐεργέταις δι' ὑμᾶς προσῆκε, προξενίαν, εὐεργεσίαν, ἀτέλειαν ἀπάντων. εἶτα τοὺς δι' ὑμᾶς φεύγοντας καὶ δικαίως τι παρ' ὑμῶν εὐρομένους ἐάσωμεν ἀφαιρηθῆναι ταῦτα, μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλέσαι; ἀλλ' αἰσχροὺς ἂν εἶη.

Ὁ Wilhelm τοποθέτησε⁴ τὴν δράση τοῦ Ἐκφάντου καὶ τῶν ἄλλων δημοκρατικῶν Θασίων στὸ ἔτος 390/89, ὅταν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Θρασύβουλος ἐπιχειροῦσε στὸν Ἑλλησπόντο καὶ στὰ περὶ τὴν Θράκην χωρία (Ξεν. Ἑλλ. 4,8.26) καὶ πιθανῶς ἐπέβαλε τὸν φόρο τῆς εἰκοστῆς.⁵ Ἀκολούθως ὑπεστήριξε ὅτι ἡ Θάσος λόγῳ τῆς Ἀνταλκιδείου εἰρήνης ἐπέστρεψε στὴν Λακωνικὴ κυριαρχία περὶ τὸ 385 π.Χ., ὅποτε καὶ ἐξορίσθησαν ὁ Ἐκφάντος καὶ οἱ ἀναγραφόμενοι στὸ ψήφισμα λοιποὶ Θάσιοι.

Οἱ P. Foucart⁶ καὶ J. Pouilloux⁷ δὲν παραδέχονται λακωνικὸ διάλειμμα καὶ τοποθετοῦν τὰ περιγραφόμενα ἀπὸ τὸν Δημοσθένη στὴν μαρτυρούμενη (Ξεν. Ἑλλ. I 4.9, Διοδ. Σικ. 13,72.1) ἀποκατάσταση τῆς δημοκρατίας ἀπὸ τὸν Θρασύβουλο τὸ 407/6, καὶ ἀκολούθως τὸ ψήφισμα

1. Συνοπτικὸ σχεδιάγραμμα τῆς ἱστορίας τῆς Μαντινείας παρέχει ὁ T. H. Nielsen στὸν τόμο *An Inventory of Archaic and Classical Poleis*, M. H. Hansen - T. H. Nielsen (eds.), Oxford 2004, 517-520.

2. Τὸν ἀναφερόμενο στὸν λόγο τοῦ Δημοσθένους Ἐκφάντον ἐταύτισε πρῶτος μὲ τὸν ἀναγραφόμενο στὸν στίχ. 9 τοῦ ψηφίσματος Ἐχφ[αντον], ὁ P. Foucart, *RA* 35 (1878) 121-122, σημ. 5, βλ. καὶ τοῦ ἰδίου, *BCH* 12 (1888) 164.

3. Ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν τὴν Θάσο ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν τους ὑποδεικνύει τὸ χωρίον τοῦ Ξεν. Ἑλλ. 5,1.7: οἱ δὲ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ἀθροισθέντες ἀπὸ Σαμοθράκης τε καὶ Θάσου καὶ τῶν κατ' ἐκείνα χωρίων ἐβοήθησαν τοῖς Τενεδίοις.

4. Βλ. A. Wilhelm, *Eranos Vindob.* 1893, 241-252 ff. (*Kleine Schriften* II 4, 133-144).

5. Τὴν ἐπιβολὴ τῆς εἰκοστῆς στηρίζουν οἱ ἐρευνητὲς στὸ ἐλλειπὲς ψήφισμα *IG II² 24 a.6* καὶ στὴν συνθήκη Ἀθηναίων καὶ Κλαζομενίων, *IG II² 28.8*.

6. Βλ. P. Foucart, *RPhil* 27 (1903) 215-218.

7. Βλ. J. Pouilloux, *Recherches sur l'Histoire et les cultes de Thasos*, I, Paris 1954, 199, 203 (*SEG* XV 87).

IG II² 33 μετά την κατάληψη τῆς Θάσου ἀπὸ τὸν Λύσανδρο καὶ τὴν σφαγὴ τῶν ἀπτικίζόντων (Πολ. *Στρατηγ.* 1,45. 4· *Nepos Lys.* 2).

Τις ἀπόψεις τοῦ Wilhelm, τὶς ὁποῖες ὁ ἴδιος ἀργότερα φαίνεται νὰ ἐγκατέλειψε κλίνοντας πρὸς ὅσα ὑπεστήριξε ὁ Foucart, ἢ μᾶλλον καλύτερα, ἀφήνοντας τὸ ζήτημα ἀνοικτό,⁸ ἀκολουθεῖ ὁ M. Osborne⁹ δίδοντας βάρος στὴν μνεία τῶν Μαντινέων φυγάδων, τῆς *εἰκοστῆς* τοῦ Θρασυβούλου καὶ στὴν χρῆση τῆς Θάσου ὡς βάσεως τὸ 388 π.Χ. (Ξεν. *Ἑλλ.* 5,1.7), τὰ ὁποῖα εἶναι ἐνδείξεις κατοχῆς τῆς νήσου ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους.

Col. I 12 [. . 4 . . ω]ν Ἀριστ[έ]ος

13 [Ἀρι]σ[τ]οτέλης [Δ]ῖωνος

[Ἀρ]ιστοτέλης Δίωνος Osborne

Ἡ αὐτοψία ἀπέφερε τὸ ἐξῆς κείμενο:

[. . 4 . . ω]ν Ἀρίστιος

Ἀριστοτέλης Βίωνος

18 Βοετᾶδος *IG II²*, Βοετᾶδος Osborne. Ὁ G. Daux, *BCH* 101 (1977) 343-344, ἀρ. 4, κατόπιν αὐτοψίας σημειώνει: «le sigma est exclu à la 3e place (j'ai cru voir trois barres horizontales, parallèles et égales, sans aucune trace de haste verticale où pue ce soit); je ne saurais aller au delà de BO. .ΑΔΟΣ, et je n' ai rien à proposer.». Ἀφορμὴ τοῦ σημειώματος, ὅπως σημειώνει ὁ Daux, ὑπῆρξε ἡ δημοσίευση ἐπιτύμβιας ἐπιγραφῆς ἀπὸ τὴν ἀρχαία πόλη ποὺ παλαιότερα ταυτιζόταν μετὰ τὴν Μεσημβρία καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια μετὰ τὴν Ζώνη¹⁰ (*Ἔργον* 1975, 80-81, εἰκ. 75), Ἀδάμας Βοστᾶδος. Ἡ ἐπιγραφὴ ἀναδημοσιεύεται στὸν τόμο *Ἐπιγραφές τῆς Θράκης τοῦ Αἰγαίου* ὑπ' ἀρ. E 404 (πίν. 85), ὅπου καὶ χρονολογεῖται στὰ μέσα τοῦ 5ου αἰ. π.Χ. Στὸ ἔργο αὐτὸ δημοσιεύονται δύο ἀκόμη ἐπιτύμβιες ἐπιγραφές, τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ 4ου αἰ. π.Χ., προερχόμενες ἀπὸ τὴν Ζώνη, στίς ὁποῖες ἀναγράφεται τὸ ὄνομα Βοστᾶς: E 411 (πίν. 86): Ἄδα Βοστᾶδος καὶ E 412 (πίν. 86) Ἀπο<λ>λόδωρος [B]οστᾶδος.

Ἡ αὐτοψία τοῦ λίθου τῆς *IG II² 33* ἀπέδωσε τὴν ἀνάγνωσι: Βοστᾶδος.

Τὸ πρῶτο ὄμικρον εἶναι ἀχνό, ἀλλὰ διακρίνεται· τοῦ Σ διακρίνεται ἐντονότερα ἢ κατώτερη λοξὴ κεραία.

Col. I 21 [Ἄ]νδ[ρων] Ἀριστ[ί]π[π]ο[?] *IG II²*. Ὁ U. Koehler στὴν μεγαλογράμματη μεταγραφὴ τῶν *IG II 4* παρέχει [.]ΝΔΕ[. .]ΑΡΙΔΙ[.]Π[- .]. Ὁ Friedrich, *IG XII 8*, p. 78, ἐπρότεινε [Ἄ]νδ[ρων] Ἀριδί[π]π[ο](?) καὶ ὁ Fr. Hiller τὴν ἀνάγνωσι [Ἄ]νδ[ρων] Ἀριστ[ί]π[π]ο[?], τὴν ὁποῖα υἰοθέτησε ὁ J. Kirchner στίς *IG II²*. Ὁ G. Daux, *BCH* 91 (1967) 18-19, ἀνέγνωσε Ἀνάξων Ἀριδ[.]π[- .] καὶ μετέγραψε τὸ πατρωνυμικὸ ὡς Ἀριδ[ι]α[ί]τ[ου] σημειώνοντας ὁμῶς: «parmi en supposant —le texte est stoichedon— que le groupe IT a été

8. Wilhelm, *Attische Urkunden V* (*SB Ak. Wien* 220.5, 1942, 4-10 [*Kleine Schriften* I 1, 619-626]).

9. M. J. Osborne, *Naturalization II*, σελ. 48-57, D9, C (*SEG XXXI* 60).

10. Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ταυτίσεως τῆς πόλεως βλ. Λουίζα Λουκοπούλου, Ἀντιγόνη Ζουρνατζῆ, Μαρία Γαβριέλλα Παρισάκη, Σελήνη Ψωμᾶ, *Ἐπιγραφές τῆς Θράκης τοῦ Αἰγαίου*, Ἐθνικὸν Ἰδρυμα Ἑρευνῶν. Κέντρον Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος, Ἀθῆναι 2005, 505-508.

comprimé dans l' espace d' une file; mais je crois bien lire Π, avec les précédents éditeurs.». Ό Osborne, *Naturalization in Athens*, II, 50, ἀνέγνωσε [Α]νθεωναρίδης (?) Π[.]υ[- -].

Ἐλεγχος τοῦ λίθου ἀπέφερε τὴν ἐξῆς ἀνάγνωση:

[Α]ναξ[α]ν<δ>ρίδης Π[ο]λυ[αρήτο]· στὸν λίθο εἶναι χαραγμένο NAP.

Τὸ ὄνομα Ἀναξανδρίδης μαρτυρεῖται στὴν Θάσο τὸν 4ο αἰ. π.Χ., βλ. Fraser - Matthews, *LGPN* I, 36, s.v. Στὸς ἐπόμενους στίχους (Col. I 22-24) ἀναγράφονται τρεῖς ἀκόμη γιοὶ τοῦ Θασίου Πολυαρήτου, οἱ Λεον[τ]ῆνος, [Ἀρ]ιστόμαχος καὶ [Σπ]ίνθαρος. Ἡ οἰκογένεια αὐτῆ τῶν Θασίων δημοκρατικῶν ἀνακαλεῖ ἀντιστοίχως τὴν πολυμελῆ οἰκογένεια τοῦ Ἀπημάντου, πιθανώτατα Θασίου,¹¹ τοῦ ὁποῖου οἱ πέντε γιοὶ ἐτιμήθησαν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους μὲ προξενία πρὸ τοῦ καθεστῶτος τῶν τριάκοντα, ἡ στήλη των καθιερέθη ἀπὸ τοὺς τυράννους καὶ ἡ βουλὴ ὀλίγον μετὰ τὸ 403/2 μὲ ψηφίσμα ἐνέκρινε νὰ ἐπαναγραφῆ σὲ στήλη ἢ προξενία τέλεσι τοῖς Εὐρυπύλου, βλ. *IG* II² 6.

11. Τὸν Ἀπήμαντον (*IG* II² 6.10), πατέρα τῶν πέντε τιμωμένων μὲ προξενία ἐταύτισε ὁ U. Köhler (*IG* II 3) μὲ τὸν πατέρα Θασίου (*IG* II² 33.26), τὸν ὁποῖον μεταξὺ ἄλλων Θασίων φευγόντων ἐπ' ἀττικισμῶ ἐτίμησε ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων μὲ τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν ψηφίσμα (*IG* II² 33). Ἀκολούθως ἀπεκατέστησε τὸν στίχο 26 ὡς: [Ἀμύντω]ρ Ἀπημάντο. Τὸν Ἀπήμαντον τῶν δύο Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν (*IG* II² 6.10 καὶ 33.26) ἐταύτισε ὁ Foucart, *RevPhil* 27 (1903) 218, μὲ τὸν Θάσιον Ἀπήμαντον Φίλωνος, τοῦ ὁποῖου τὴν περιουσία, ὅπως καὶ ἄλλων Θασίων, ἐδήμευσαν οἱ ὀλιγαρχικοὶ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 411-408, βλ. *IG* XII 8, 263.6-7.